ఈ జీవన తరంగాలలో..

శ్రీ నాగరాజ వస్త్రారే

అనువాదంః చందకచర్ల రమేశ బాబు

శర్లీ వర్కీ పంపిన ఆ మెసేజ్ ఎప్పుడొచ్చినా బాగుండేది. అరగంట ముందుగా, లేదా, అరగంట తర్వాత, లేదా ప్రొద్దునో, సాయంత్రమో, నిన్ననో, రేపో.... ఇలా ఎప్పుడొచ్చినా బాగుండేది. కానీ చెప్పా పెట్టకుండా వచ్చే దేనికైనా దానివే అయిన నిబంధనలున్నాయన్నట్టు, అది తనదే అయిన వేళాపాళా చూసుకుని వచ్చింది ! అంతే ! అస్సలు అనుకోకుండా వచ్చింది ! అమ్మ, కుందగౌరిల బలవంతానికి, ఇప్పటిదాకా ఎప్పుడూ పట్టించుకోని నేను – మహాలయ అమావస్య రోజు సాంవత్సరిక పితృతర్పణానికి కూర్చున్నాను కదా – సరిగ్గా అప్పుడే వచ్చిందది.

కాకతాళీయమేమంటే, నేను రామచంద్రయ్య, బదరినాథయ్య – అంటూ వరసగా మా నాన్న, ఆయన చివరి తమ్ముడి పేర్లతో నువ్వులు నీళ్ళు వదలడానికీ, శర్లి వర్కి పంపిన మెసేజ్ రావడానికీ– సరిగ్గా అతికినట్టయి, ఒకదానికొకటి సంబంధం లేని బాంధవ్యం ఏర్పడడం మాత్రం నిజం. అలాగే దాని గురించిన కొన్ని మాటలు కూడా వినబడ్డాయి. “ఫోన్ చేయవా ప్లీజ్ “ అన్న మెసేజ్ ను చదివిన కుంద గౌరికి “ అరగంట తర్వాత చేస్తాను అని పంపించు ప్లీజ్ “ అని చెప్పి, మళ్ళీ మహాలయ అమావాస్య రోజు పితృకైంకర్యానికి సిద్ధపడ్డాను. ఇంటి పురోహితుడు చెప్పే అనేక సవ్యాపసవ్యాల మంత్రోచ్చారణలతో, ఇంతోటి తిలాంజలి కార్యక్రమాలు ముగించేటప్పటికి – శర్లి వర్కి మరో రెండు మెసేజ్ లు పంపింది.

“ ఒకే “ అని ఒకటి “ కానీ వీలైనంత తొందరగా ---“ అని మరోటి.

ఈ రెండూ మెసేజ్ లను నా భార్య కుందగౌరి వెంటవెంటనే చదివి వినిపించింది. లేకపోతే నేనెక్కడ ఫోన్ ముట్టుకుని మైల పడిపోతానో అని – చాలా భయం అమెకు ! ఎంతైనా భార్య కదా ! “అందుకే చెప్పింది, ఫోన్ ఆఫ్ చేసెయ్యండి అని.... లేకపోతే ఆ చెయ్యి ఈ చెయ్యి అంటూ మైల.... “ అంటూ చిన్నగా గొణగడం మొదలుపెట్టింది. “

చేసేదేమో సంవత్సరానికొకమారు... శ్రాద్ధం అంటే ఏమిటి శ్రద్ధతో చేసేది అని అర్థం. కావాలంటే ఆయన్ను అడగండి “ అంది నా కుడివైపున కూర్చున్న పురోహితుడి వైపు చూసి. ఆయన తలూపగానే ఉత్సాహంగా “ అయినా మీ వ్యవహారాలున్నాయి చూశారూ ... ఛ,, “ అంటూ చిరుకోపం చూపింది.

కుందగౌరి ఇబ్బందిని ఆమె కన్నుల్లోనే కనుగొన్న పురోహితుడు “ ఏం చేస్తాం తల్లీ.. పాత కాలం సంప్రదాయాలు. ఎంతవరకూ సాధ్యమైతే అంతవరకూ జరపాలి మరి “ అంటూ తనకు తానే సర్ది చెప్పుకుని నవ్వాడు. “ అదీ కాకుండా ఈ రోజుల్లో సంబంధాలు ఎక్కడున్నాయి ? పాత రోజుల్లో అయితే ఉమ్మడి కుటుంబాలుండేవి... లేదా... అన్నదమ్ములంతా ఒకే ఊళ్ళో ఉండేవారు.... వచ్చి పోవడాలు ఉండేవి. సంబంధాలు నిలిచేవి. ఇప్పుడవన్నీ ఎలా కుదురుతుంది లెండి “ అన్నాడు.

“మీరు చెప్పేది నిజమేనండీ.” ఎదురుగానే కూర్చుని నేను, కుందగౌరి చేస్తున్న పనులను అజమాయిషి చేస్తున్న అమ్మ ఉన్నట్టుండి మాట్లాడసాగింది. “ ఈ బదరీనాథయ్య ఉన్నాడే... మావారి చివరి తమ్ముడు. ఆరు నెలలయింది పోయి... ఎవరికీ పట్టని చావు అయిపోయింది అతడిది. ఒకరకంగా చూస్తే జీవితం కూడా.... “ ఇలా అమ్మ బదరి అంకల్ గురించి ఏవేవో కథలు చెప్పసాగేసరికి “ ష్... “ అంటూ ఊరుకోమన్నాను. “ చాలమ్మా. ఊరుకో “ అంటూ చెప్పాను కూడా.

ఆమె ఎక్కడ వింటుంది ? తన ధాటీని కొనసాగించింది.

“ ఎవరికీ పట్టని జీవితం “ అని వినిపించేసరికి పురోహితుడి చెవులు కూడా నిమిరి నిలిచినట్టనిపించింది. “ ఇంతకీ ఏమయిందమ్మా ?” అంటూ ఉబుకుతున్న తన కుతూహలాన్ని కనబరచాడు.

“ ఏం జరగలేదని అడగండి. “ అంటూ అమ్మ తన మొహంలోని ముడుతలన్నిటిలోనూ తన మరదిగారి వేదనల నీడలను నింపుకుని ఒక దీర్ఘమైన కథనానికి పూనుకుంది.

“ బదరి ఇక్కడే దగ్గర ఒక అపార్ట్ మెంటులో ఉండేవాడు. ఇద్దరు అమ్మాయిలు. ఇప్పుడు ఇద్దరూ అమెరికాలో ఉన్నారు. భార్యాభర్తలిద్దరే ఇక్కడ. సంవత్సరానికొకసారి అమ్మాయిల ఇళ్ళకి వెళ్ళి– అక్కడో ఆరు నెలలు, ఇక్కడో ఆరునెలలు ఉండేవారు. నిరుడు పెద్ద అమ్మాయి దగ్గర ఉన్నప్పుడు బాత్రూమ్లో జారి పడ్డాడట. నిలవలేక పోయేవాడు. అంటే పూర్తిగా కాదు. కానీ తూలుతూ నడిచేవాడు. నా తోడికోడలు, ఇద్దరు అమ్మాయిలు కలిసి ఆయనని ఇక్కడే దగ్గర ఉన్న వృద్ధాశ్రమంలో చేర్చేసి – తమకిక ఆయనతో సంబంధమే లేనట్టుగా అమెరికా వెళ్ళిపోయారండీ ! ఇంత దగ్గర ఉన్న మాకైనా ఏ మాటా చెప్పకుండా ఒకే వారం వ్యవధిలో ఇవన్నీ ముగించి, ఇక్కడి అపార్ట్ మెంటును అమ్మేసి వెళ్ళిపోయారు. మూడు నాలుగు నెలల తరువాత బదరీయే ఫోన్ చేసి మాకు చెప్పడంతో సంగతి తెలిసింది. తను చనిపోయి ఆరు నెలలయింది... ఎంత గుండె తరుక్కుపోతుంది చూడండి.... “

మాటలు ముగించేటప్పటికి అమ్మ కంట్లో తడి కనిపించింది. గొంతు కూడా గద్గదమయ్యింది.

పురోహితుడు దీని గురించిన సంభాషణను మరింత పొడిగించాడు. బదరి అంకల్ గురించి అడుగుతూ " ఇంతకీ ఆయనకు ఏమయ్యింది ?" అన్నాడు. అంటే ఎందుకు పోయాడు అన్న ప్రశ్న! జవాబు వింటూ మధ్యమధ్యలో " ఛ ! పాపం ! " అంటూ మాట కలుపుతూ పోయాడాయన.

" డెబ్బై రెండండీ అంతే చనిపోయే రోజుకి " అంటూ అమ్మ అంటుండగానే కుందగౌరి అందుకుని " వయసయినాక అన్నీ సరిగ్గా ఉంటాయా చెప్పండి. అరవై దాటాక బ్రతికుండడమే ఒక బోనస్. ఏమంటారు ?" అంటూ తన మాట కూడా కలిపింది.

" అతడు చనిపోయాకనండీ !– నా తోడికోడలు వచ్చి చూడను కూడా చూడలేదు. బాధేస్తుంది. " అమ్మ పెదవి విరుస్తూ చెప్పింది. " ఇలా కూడా ఉంటారా అనిపిస్తుంది. పెద్ద అమ్మాయే వచ్చి దహన కార్యక్రమాలు చేయించి వెళ్ళింది... నేనే వాడి పేరున నలుగురు బ్రాహ్మలకి భోజనం పెట్టించాను. "

" అయ్యో ! పాపం !" పురోహితుడి పక్క తాళం.

దాంతర్వాత చనిపోయిన వారి గురించి మరిన్ని సంభాషణలు దొర్లాయి. మధ్యలో పురోహితుడు కూడా తన వంతుగా కొన్ని చావు ప్రకరణాలను ఏరుకుని ఏకరువు పెట్టాడు. అత్త కోడళ్ళు ఇలా ఎన్నో చావు సంగతులను ఉభయకుశలోపరి మాటల్లా, చెవులు రిక్కించి విన్నారు. ఆయన చెప్పినవి అమ్మ, అమ్మ చెప్పినవి కుందగౌరి ఇలా తమతమ బంధువర్గంలో చనిపోయిన ఆప్తుల నిధనవార్తలను నింపాదిగా చర్చించారు.

" మీ ఆయనకెంత మందమ్మా అన్నదమ్ములు ? " పురోహితుడు అడిగాడు.

"మా ఆయనే పెద్ద...." అమ్మ చెప్పసాగింది. " తరువాత ముగ్గురు తమ్ముళ్ళండీ. ఈ బదరీనాథయ్య చివరివాడు. రెండో మరది చిన్నప్పుడే ఇల్లు వదలి వెళ్ళిపోయి కొల్కత్తాలోనో ఎక్కడో సెటల్ అయ్యాడట. మాతో సంబంధాలు లేవు. ఇక మొదటి మరది చెన్నైలో ఉంటాడు. అతడికి సుమారు నా వయస్సే ఉంటుంది. డెబ్బై ఎనిమిది, లేదా డెబ్బై తొమ్మిది ఉండొచ్చు.. అతడికి మేమెవ్వరం అక్కరలేదు. అదేదో సామెత చెప్తారు కదా– పుట్టగానే అన్నదమ్ములు పెరుగుతూ దాయాదులు అని. అలా అన్నమాట " మాటలు ముగిస్తూ అమ్మ మరొక సంగతిని నావైపు చూస్తూ చెప్పింది. "వీళ్ళందరి మధ్య వీడొక్కడే మగ సంతానం– క్రియలన్నీచేయడానికి. పితృదేవతలంతా వీడు పెట్టే కాకి పిండానికై ఎంత కాచుకుంటారో మరి ? వీడికా అర్థం కాదు. " అని తనలో తనే చెప్పుకుని పెదవి విరిచింది. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. మగవాడిగా పుట్టడమంటే పితృలకు పిండం పెట్టడానికేనా అన్న విషయం నన్ను ఎప్పుడూ వెంటాడేది. ఎవరితో చెప్పుకోను? అమ్మ అన్న మాటలు వినిపించనట్టుగా ఉండిపోయాను.

" రెండవ మరది అన్నారు కదత్తా. ఆయనను ఈయన చూశారా ? " కుందగౌరి ఉన్నట్టుంది అడిగింది. అంటే నేను నా రెండో బాబాయ్ ని చూశానా అని అడిగింది.

" నేనే చూడలేదు. ఇక వీడేం చూస్తాడు ? నా పెళ్ళికి ముందే ఇల్లు విడిచె వెళ్ళిపోయాడట. రామకృష్ణాశ్రమంలో చేరతాను అని వెళ్ళినవాడు తిరిగి రానేలేదట. తరువాత ఆయన అయిపూ అజా తెలీనే లేదు... " అమ్మ ఇలా విషయాన్నంతా చెప్పి నిట్టూర్చింది.

" అమ్మా ! నాకు లేటయిపోతోంది. " ముగ్గురి ఈ మాటల సరళిని తుంచుతూ అన్నాను.

" సగం రోజు దీని గురించే మాట్లాడుతూ గడిపెయ్యలేమమ్మా " అన్నాను విసుగ్గా.

" ఒక రెండు నిమిషాలండీ ప్లీజ్... ఇంకేం కుక్కర్ విజిలొస్తుంది " కుందగౌరి నైవేద్యానికి ఆయత్తం చేస్తూ అంది.

ఇంతకీ, ఈ సంభాషణంతా ఇంత నింపాదిగా జరగడానికి కారణం కుందగౌరి వంట ఇంకా కాలేదనే. ఈ పురోహితుడు చాలా నెమ్మదస్తుడు. అంతేకాకుండా కుందగౌరి అమ్మ వైపు బంధువు. ఇప్పుడైతే ఇంకా నింపాదిగా ఉన్నాడు. కూర్చున్న చోటునుండి లేవకుండా కబుర్లతో కాలం గడుపుతున్నాడు. ఆయన భార్య మూడో డెలివరీకి పుట్టింటికి వెళ్ళిందట.

" మళ్ళీ మీరు వంట చేసుకోవడం ఎందుకండీ ? మీ కోసం వేరేగా వంట చేస్తాను." అంటూ నా భార్య ఇక్కడే భోజనం చేసి వెళ్ళమని బలవంతం చేసింది. అందుకని పితృదేవతల నైవేద్యానికి చేసిన వంట కాకుండా ఆయనకు ప్రత్యేకంగా వంట చేస్తోంది.

" లేటవుతోంది కుందా " అంటూ నేను గునిసేటప్పటికి " ఒక పని చెయ్యండి. ఎలాగూ తర్పణం వదిలేశారుగా... ఇప్పుడు ఆమెతో మాట్లాడి వచ్చెయ్యండి. అంతలోపల వంట కాస్త అయిపోతుంది. " అని పర్మిషన్ ఇస్తూ తన పక్కన పెట్టుకున్న ఫోనును నా వైపుకు తోసింది.

తనకు కావలసినట్టు నియమాలను సడలించే ఆమె విధానానికి "ఔరా " అని ఆశ్చర్యపడ్డాను. ఫోనును తీసుకుని శర్లి వర్కి మెసేజ్ లను చూసి చదువుకున్నాను. "అరగంట తర్వాత చేస్తాను అని పంపించు " అని నేను చెప్పిన దాన్ని తనకు కావలసినట్టు మార్చుకున్న మా ఆవిడ " మధ్యాహ్నం భోజనం తర్వాత చేస్తాను " అని చేసింది కనిపించింది.

★★★★★★★★

శర్లి వర్కి నా కాలేజ్ రోజుల సహపాఠి. కేరళ వైపు క్రిశ్చియన్. సన్ని వర్కి అని దుబైలో ఒక బిసినెస్ టైకూన్ ఉన్నాడు– కావాలంటే గూగల్ లో వెతకొచ్చు.. అతడి కసిన్ ఈమె. విరాట్ జక్కరియా అనే ఒక మలయాళి

క్రిశ్చియన్ ను పెళ్ళాడింది. ఈమె ఆర్కిటెక్ట్. అతడు సివిల్ ఇంజినియర్. ఇద్దరూ కలిసి తమతమ ఇంటి పేర్లను సంకరించి 'వర్కరియా' అనే పేరుతో ఇంటీరియర్ డిసైన్ కాంట్రాక్టులు చేస్తారు. ఆ కంపెనీకి మంచిపేరుంది. ఆర్థికంగా కూడా కంపెనీ గట్టిదే.

తొంభైయారవ సంవత్సరంలోని బి ఎమ్మెస్ కాలేజ్ ఆర్కిటెక్చర్ విభాగంలో చేరిన మేమంతా– అంటే పదముగ్గురు మగపిల్లలు, ఇరవై ముగ్గురు ఆడపిల్లలు, వెరసి ముప్పై తొమ్మిది మందిది ఒక వాట్సప్ గ్రూప్ మా మొబైల్ ఫోన్ల పైన ఈ రోజు సందడి చేస్తుందంటే దాని పూర్తి శ్రేయస్సు శర్లి వర్కి దే అని చెప్పుకోవచ్చు. ఆ గుంపుకు " దర్టి థర్టీ నైన్ " అని పేరు పెట్టింది. దాంట్లో జరిగే చర్చల కీర్తి అంతా ఆమెదే. గ్రూపులో కొన్ని పోకిరి జోకులే కాకుండా గంభీరమైన తాంత్రిక విషయాలను కూడా శర్లి ఆ గ్రూపులో పంచుతుంది. తరగతిలోనే అత్యంత తక్కువ వాచాలుడైన నాతో సహా అందరినీ ఈ చర్చల్లో పాల్గొనేటట్టు చేస్తుంది. కొన్ని సార్లు నిర్ణయాలను చేయించి, విషయాన్ని ప్రభుత్వం దాకా తీసుకెళ్ళి భవన నిర్మాణాల్లోని కష్టాలపై తన గొంతు వినిపిస్తుంది. అంతో ఇంతో నివారణా మార్గాలు కూడా కనుక్కుంది.

ఈ వాట్సప్ చాట్ చేసే సదుపాయం ప్రారంభం కావడానికి ముందు – శర్లి వర్కి మమ్మల్నందర్నీ ఈ మెయిల్ ద్వారా కలిపిన సంగతిని ఇక్కడ తలచుకోవచ్చు. కాలేజిలోని ఐదు సంవత్సరాల మా విద్యాభ్యాసంలో ఈమే మా ప్రతినిధిగా ఉండింది కూడా అనేది అంతే ముఖ్యమైన విషయం. కాలేజి తరువాత గడచిన ఈ ఇరవై చిల్లర సంవత్సరాలలోనూ మమ్మల్నందర్నీ కలిపింది కూడా ఈమే.

శర్లి వర్కి ఒక విధంగ చూస్తే మగ గుండెగల స్త్రీ. దిట్ట. ఈ ప్రపంచంలోని ఏ మగవాడి సరసనైనా దీటుగా నిలబడగల స్త్రీ ! మగవారే ఉన్న ఈ కాంట్రాక్ట్ పనుల్లో తను ఒక్కతే నిలదొక్కుకుందంటే నమ్మొచ్చా మరి ? విరాట్ జక్కరియాను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ముందు " వర్కి కాంట్రాక్ట్స్ " అనే పేరుతో ఒక కంపెని పెట్టి విజయం సాధించింది.

మిగిలిన విషయాలకు వస్తే ఈ శర్లి వర్కి, నాతో ఎక్కువగా కాంటాక్ట్ పెట్టుకోలేదు. ఆ మాటకొస్తే నేను కూడా ఎవరితోనూ అంత ఎక్కువగా కమ్యునికేట్ చెయ్యను. నా గురించి నేనే చెప్పుకోవాలంటే అత్యంత ముభావ వ్యక్తిని ! ఎంతో అంత, ఇంత చాలు. ఇంత మాట్లాడితే అంతా మాట్లాడినట్టే అనుకునే వాణ్ణి. అత్యంత హాస్యాన్నైనా, పరిహాసాన్నైనా కొలిచి పంచడం, అందులోనూ వీలైనంత కత్తిరించి అందించే ఆసామిని ! టోటలి టోటలి టీటోటలర్ నైన నన్ను ఎవరైనా, సాయంత్రాల తర్వాత జరిగే పార్టీలకు తమాషాకైనా పిలుస్తారా చెప్పండి. ఖచ్చితంగా నో ! పార్టీలు జరిగితే నా పేరు టోటలి టోటలి ఔట్ !

ఇలాంటి నన్ను ఈ శర్లి వర్కి ఎందుకు తలచుకుంది అని ఆశ్చర్యం అనిపించదా మరి ! అలాగే నేను నా జీవితంలో మొదటి సారిగా తలపెట్టిన అమావాస్య తర్పణంలాగానే ఆశ్చర్యకరమే అన్నుకోవచ్చు !!

ఫోన్ చెయ్యి.... వీలైనంత తొందరగా... అన్న శర్లి వర్కి మెసేజ్ లను మరోసారి చదువుకుని, నాతో మాట్లాడేంత అర్జెంట్ పనేమై ఉంటుందబ్బా అని నాలో నేనే అనుకున్నాను. బహుశా ఈ నా నలభై సంవత్సరాల జీవితంలో మొట్టమొదటి సారిగా ఈమెతో సూటిగా మాట్లాడడం జరుగుతోంది అని అనుకుని చివరికి ఫోన్ చేశాను.

“ హే సరస్.... “ అంటూ ఆమె మాటల్లోకి దిగింది. “ ఎలా ఉన్నావ్ ? ఇదే మొదటిసారి కదూ మనమిలా మాట్లాడుకోవడం ? “ అంటూ ఉభయకుశలోపరి ముగిశాక “ ఏమంటే నీ వద్ద నుండి ఒక ఫేవర్ కావాలి “ అంటూ విషయంలోకి దిగింది.

ఆశ్చర్యమేసింది !

ఈ బెంగళూరు మహానగరం సంప్రదాయాలను తన హక్కులా భావించిన ఈమెకు, ఈమెతో స్నేహ బంధం కానీ, కనీసం మాట్లాడుకోవడం కానీ చేయని నేను ఏ విధంగా ఆమెకు సాయపడగలను ? నానుండి ఆమె ఏం కోరుకొంటోంది ? తనలో లేని దేన్ని నానుండి కోరుకొంటోంది ?

“ హౌ ఎట్ ఆల్ కెన్ఐ శర్లీ ? నాకు చేతనైతే తప్పకుండా చేస్తాను “ ఏవేవో ఆలోచనల మధ్య అన్నాను.

“ ఏం లేదు. కెన్ యు ఫిక్స్ అప్ సమ్ డెత్ రిచువల్ ఫార్ ఎ ఫ్రెండ్ ఆఫ్ మైన్ ?” అంటూ శర్లీ వర్కి అడగ్గానే నేను ఒక విధంగా ఉలిక్కిపడ్డాను. తలా తోకా అర్థం కాలేదు. ఉన్నట్టుండి ఫోన్ చేసి తన స్నేహితుడి అంత్యక్రియలకు ఏర్పాటు చేయగలవా అని అడిగితే ఏమనాలి !

“ షాక్ అయ్యావు కదూ ! “ శర్లి వర్కి అన్నది. “ ఉండు.. లెట్ మి ఎక్స్ ప్లెయిన్.. నాకు ఒక స్నేహితుండుడేవాడు. ఎ సీనియర్ జెంట్ల్ మేన్.. డెబ్భై అయిదు ఉండొచ్చు.. ఉండేవాడు అని ఎందుకన్నానంటే ఆయన నిన్న చనిపోయారు... అంటే ఇప్పుడాయన మన మధ్య లేరు. నేనే ఆయన్ను క్రిమేట్ చేసి వచ్చాను. ఆయన నాకు మాత్రం స్నేహితుడు కాడు... హి వాస్ ఎ ఫ్రెండ్ ఆఫ్ మై హస్బెండ్ విరాట్ టూ.... హి వాస్ మోర్ ద్యాన్ ఎ ఫ్రెండ్ టు అస్ ! “ సంగతేమిటో పొడుపుకథ మాదిరిగా అనిపించింది. విషయం పూర్తిగా అర్థం చేసుకోవడానికి ఇద్దరి మధ్య కొన్ని సంభాషణలు వినిమయమయ్యాయి !

“ వెల్... నేను అతన్ని కలిసింది... ఇక్కడే మా ఇంటి ఎదురుగా ఒక పార్క్ ఉంది. అక్కడ..”

“ శర్లి...శర్లి... కెన్ ఐ ఇంటర్రప్ట్ ? నువ్వు ఎక్కడ ఉన్నావో నాకు తెలీదు... ఇంతకీ సందర్భం ఏమిటి అని కూడా చెప్పగలవా ?”

“తప్పకుండా... నేనూ విరాటూ బాణసవాడిలో ఒక ఫ్లాట్లో ఉంటాము. ఆ బిల్డింగ్ ఎదురుగ్గా ఒక పార్క్ ఉంది. అక్కడ మేమిద్దరం పొద్దున లేకపోతే సాయంత్రం వాక్ చేస్తుంటాం....”

“ ఒకే ! “ సన్నివేశాన్ని నిదానంగా అర్థం చేసుకుంటూ అన్నాను.

“ ఈ పార్కుకు అవతల వైపు మరొక అపార్ట్ మెంట్లో ఈ కేట్ ఉండేవారు. కేట్ అనేది మేము ఆయనకు పెట్టిన పేరు. మేము అంటే ఆ పార్కులో వాకింగ్ చేస్తున్నవాళ్ళు, ఒక పది పన్నెండుగురం ఫ్రెండ్స్.. మేమంతా ఆయన్ని కేట్ అని పిలిచేవాళ్ళం. ఆయన అసలు పేరు సాకేత రామ్ అని. మేము కేట్ అని పిలిచేవాళ్ళం. ఇప్పుడర్థమయిందా ?”

“ అవునా... అయితే ఈ కేట్ అనే ఆయనేనా నిన్న చనిపోయింది ?” ఏ మాత్రం భావుకత కనబరచకుండా అడిగాను. అడిగాక... అలా అడిగింది తప్పయిందేమో అని గొణుక్కున్నాను.

“ ఎస్. ఎస్.... యు ఆర్ రైట్. నిన్న ఉదయం అనేదాని కంటే మొన్న రాత్రి అనవచ్చు అని డాక్టర్ గారు అన్నారు... నిద్రలోనే పోయారు. మ్యాసివ్ హార్ట్ అట్యాక్ ! మొహంలో అదెంత శాంతి అనుకున్నావ్ ! హి లుక్డ్ వెరి పీస్ ఫుల్ ! “

“ సరే “

“ కేట్... నాకు, విరాట్ కు చాలా దగ్గరి స్నేహితుడిగా ఉండేవారు. రోజూ పొద్దున, సాయంత్రం పార్కులో కలిసేవారు.. సాయంత్రాలు, ఆల్మోస్ట్ అంటే ఆల్మోస్ట్ ప్రతి రోజూ –

వి వుడ్ డెపినిట్లీ మీట్ ఓవర్ ఎ డ్రింక్. ఇలా సుమారు నాలుగైదు సంవత్సరాల నుండి జరుగుతోంది. ఐ మీన్ జరుగుతుండేది.. “

“ ఒక్కరే ఉండేవారు. పెళ్ళి చేసుకోలేదు. అండ్ వి హ్యాడ్ లాట్సఫ్ కామన్ ఇంటరెస్ట్స్. కొంచెం ఆధ్యాత్మిక చింతన ఉండేది... కొంచెం కాదు. పూర్తిగా ఆధ్యాత్మిక చింతనలో ఉండేవారు. వి వుడ్ ఆఫన్ డిస్కస్ భగవద్గీతా ఓవర్ ఎ పెగ్ ఆర్ టు. బాగా చదువుకున్నవారు. ఆయనకు తన అంటూ ఎవ్వరూ లేరు. స్పిరుచువల్ గా అవేకన్ అయినప్పుడు – అంటే ఆధ్యాత్మికంగా చైతన్యం పొందినప్పుడు – తనలోని చైతన్యానికి ప్రపంచమంతా కారణం అనిపించేదట.. అలా చెప్పేవారు. తన గతం తనకు ముఖ్యం కాదనేవారు.. “

“ ఐ సీ “

“ సమ్ హౌ మి అండ్ విరాట్ వర్ డ్రాన్ టు హిమ్... ఆ మనిషిలో ఏదో ఒక ఆకర్షించే శక్తి ఉండేది. రోజులు గడిచే కొద్దీ మమ్మల్ని మరింత దగ్గర చేసుకున్నారు. ఆకర్షిస్తూనే పోయారు. మన మధ్య ఒక కాస్మిక్ సంబంధం ఉంది అనేవారు. “

“ సరే “

“సరస్. ఇదీ ఆయన గురించి.. దీనికంటే ఆయన గురించి మాకేమీ తెలియదు. నిన్న ఉదయం ఎప్పటిలా ఆయన పార్కుకు రాలేదు. సరే. ఫోన్ చేశాము. కలవలేదు. మేము ముగ్గురం నిన్న... ఇక్కడే చింతామణి దగ్గర గురు ఫ్రెడ్డి అని ఒకాయన ఉన్నారు, ఆయనను కలవాల్సింది.”

" పేరేమన్నావు ?"

"గురు ఫ్రెడ్డి..."

"గురూప్ రెడ్డినా ?"

"నో నో... ఆయన పేరు ఫ్రెడ్డి అని. జర్మనీ ఆయన.. సాధువులాంటి మనిషి.. చింతామణి దగ్గర ఒక కొండపైన కుటీరం నిర్మించుకుని అందులో ఉన్నారు. అందరూ ఆయనను గురు ఫ్రెడ్డి అని పిలుస్తారు."

" ఓహ్ ! సరే !!"

" కేట్, ఫ్రెడ్డి చాలా మంచి స్నేహితులు. ఆధ్యాత్మిక సంగతులను చర్చించేవారు. "

" ఒకే గో ఆన్ ..."

" హా... నిన్న.. మేము ముగ్గురం గురు ఫ్రెడ్డి వద్దకు వెళ్ళాల్సింది. ఈ కేట్ మాకు ఫోన్లో ఎప్పుడైతే కలవలేదో, విరాట్ ఆయన్ను వెతుక్కుంటూ ఆయన ఇంటికెళ్ళాడు.. చూస్తే పడుకున్నట్టే కనిపించారట... కానీ హి వస్ నో మోర్... పోయారు. " శర్లి వర్కి కొంచెం ఆగి చెప్పసాగింది.. " అండ్ యు నో వాట్.. వి మిస్ హిమ్ ఎ లాట్ !! "

ఆ చివరి మాటను చెప్పేటప్పుడు శర్లి వర్కి కంఠం కొంచెం గద్గదమయిందనిపించింది. కొంచెం ఏడ్చినట్టు కూడా అనిపించింది. " పడుకున్నట్టే కనిపించారు సరస్.. తలదిండు క్రింద ఒక చీటీ కనిపించింది. బహుశా ఆయనకు చనిపోతానని అనిపించిందేమో మరి.. నేను చచ్చిపోతే తలదిండు క్రింద ఏదైనా వ్రాసి పెట్టుంటాను అని అప్పుడప్పుడు మాతో అనేవారు.. మొన్నటికి మొన్న విరాట్ తో కూడా అన్నారట !" ఈ మాటలు చెప్పేటప్పుడు స్త్రీ సహజమైన దుఃఖం క్లియర్ గా విన్పించింది. ఒకటో రెండో సార్లు వెక్కింది కూడా !

" నువ్వే నాకు దహన సంస్కారాలు చెయ్యాలి అని కూడా వ్రాశారు సరస్.. ' అంత్యేష్టి అని ఒక చివరి సంస్కారం ఉంది. అది చేయాలి ' అని రాసి, ఒక పురోహితుడి నంబర్ ఇచ్చారు. ఆయనకు ఫోన్ చేస్తేనేమో, ఆయన ఇంట్లోకూడా ఎవరో చనిపోయరని చెప్తూ ఇంకో నంబర్ ఇచ్చారు. ఆయన్ను పట్టుకుని నిన్న ఈయనకు దహన సంస్కారమేమో ముగించాము. నేనే చితకు నిప్పు ముట్టించాను. రేపు బూడిదను తీసుకుని నదికి వెళ్తున్నాము.. "

" ఓహ్. సో సారి శర్లి... ఇప్పుడు నా నుండి ఏం కావాలి చెప్పు ?"

" వెల్... అనూప్ అన్నాడు నాతో. మీ ఇంటి వద్ద ఆర్యావర్తం అని ఏదో ఉన్నదట కదా. అక్కడ కేట్ తరువాతి సంస్కారాలు చేయించాలి. అక్కడి మేనేజ్ మెంట్ నీకు తెలుసట కదా. కాస్త హెల్ప్ చేస్తావా ?"

" అదా ! ఒకె. ఆర్యావర్తంలో నాకంటే మా అమ్మకు, మా ఆవిడకు బాగా తెలుసు. అడిగి చూస్తాను. "

" ఉత్త అడగడం కాదు సరస్.. నేను అంటే శర్లి వర్కి అనే క్రిశ్చియన్ ఆవిడ ఆ సంస్కారాలు చేసే కర్త అని వారికి క్లియర్గా చెప్పాలి.. చెప్పి ఒప్పించాలి.. సరేనా ?"

“……”

“ ఇది నాకు చాలా ముఖ్యం సర్స్.. కేట్ ఆత్మకు శాంతి లభించేటట్టు చేయడం నా కర్తవ్యం కదా... ?” అంత ధైర్యస్తురాలు. వెక్కెక్కి ఏడవసాగింది.

నాకు పెద్ద చిక్కు వచ్చి పడ్డట్టయింది. ఇప్పటి దాకా ఎవరు ఈ ఆర్యావర్తం వారు అని తెలియనినాకు, వారితో మాట్లాడి, దీని గురించి చెప్పి ఒప్పించాలి అంటే !!

నేనే నమ్మని సంగతిని వాళ్ళకు చెప్పి ఒప్పించాలి అంటే ఎలా ?! ఎక్కడ లేని చిక్కే ! నా దృష్టిలో ఇది కల్లబొల్లి నాటకమే ! ఎవరికైనా ఇలాగే అనిపిస్తుంది అని నా భావన. ప్యూర్ హిపొక్రసీ !!

అన్నిటికంటే నన్ను సందిగ్ధానికి ఒడ్డిన విషయమంటే నేనైనా ఈ రోజు నా బాధ్యతే అయిన పితృదేవతల తర్పణాలు బలవంతంగా చేస్తున్నప్పుడు – ఈ అమ్మాయి, అదీ అన్య మతస్తురాలు. తన రక్త సంబంధీకుడైనా కాదు, ఉత్త పరిచయస్తుడి అంత్యేష్ఠిని– తనదే బాధ్యత అనేటట్టు చేయాలనుకుంటోంది అనే విషయం !!

విచిత్రమే మరి ?!

ఎందుకో తెలీదు, శర్లి వర్కి పట్ల నాకు కొంచెం గర్వంగా అనిపించింది. నాకు కూడా గొంతు మూగబోయి, తెలియకుండానే నేను కూడా వెక్కుతూ నా మాటా మనసు తడబడ్డాయి.

చివరిగా “ ఈ రోజు ఉదయం నేను కేశముండనం కూడా చేయించుకున్నాను “ అని కూడా శర్లి వర్కి అన్నప్పుడు – నాకు మాటలు రాకపోవడం అటుంచి మౌనం కూడా సతాయించింది.

కొంచెం సేపు అలానే ఉండిపోయి, ఆఖరున “ సరే... నేను మా అమ్మతో మాట్లాడి మళ్ళీ నీకు ఫోన్ చేస్తాను శర్లి “ అంటూ మొబైల్ కట్టేశాను.

★★★★★★★★★★★★★★★

మా అమ్మ, మా ఆవిడ ఎదుట ఈ ప్రస్తావన పెట్టినప్పుడు ఇద్దరూ ఒక క్షణం పాటు ముఖాలు చూసుకున్నారు. తరువాతా ఒక్కొక్కరూ నాకు ప్రైవేటు చెప్పేశారు

(రమణగారికి సారీ చెబుతూ)

“ మన సంస్కృతి అంటే ఏమని ఇప్పుడైనా అర్థం చేసుకో సరసూ... ఏమొచ్చినా మన నమ్మకాలను మనం వదులుకోకూడదు.. అప్పుడే మనకు శ్రేయస్కరం.. ఇదే కారణంగానే నేను బదరీనాథ్ చనిపోయినప్పుడు వాళ్ల వీళ్ళ కాళ్ళు పట్టుకుని బ్రాహ్మణార్థం నెరవేర్చాను. పుట్టినప్పటికంటే చచ్చిపోయిన తర్వాత చేసే క్రియాకర్మలు చాలా ముఖ్యం తెలుసా ? ఎవరో ఏమో ఆ పిల్ల, ఇంత శ్రద్ధతో క్రియాకర్మలు చేయాలని అనుకుందంటే ఇంటికి మగపుట్టుక పుట్టిన నీకు ఇంకెంత

శ్రద్ధ ఉండాలి చెప్పు ?” అంటూ అమ్మ తగులుకుంది. “ సంస్కారం అంటే పితృయజ్ఞం అది అని తెలుసుకో. ఆ అమ్మాయి ఎవరైతేనేమిటి, ఆమెకు ముందు దణ్ణం పెట్టుకో “

కుందగౌరి అయితే శర్లి వర్కిని మనసారా పొగడసాగింది.

“ఆ పోయినాయన ఎవరే కానీ, పుణ్యం చేసుకున్నారండీ. రెండు రకాల పుణ్యాలు. ఏమాత్రం బాధపడకుండా చావడం ఒకటైతే, ఎవరూ లేని ఆయనకు ఈ రకంగా సంస్కారం చేస్తోంది ఈమె అంటే అదెంత పుణ్యమో మీరే చెప్పండి. “ అంటూ అటు చనిపోయిన పెద్ద మనిషినీ, ఇటు క్రియా కర్తృవునూ ఒకే సారి పొగిడి పారేసింది. “ ఏదీ ? ఆమెకు ఫోన్ కలపండి. నేనే మాట్లాడ్తాను. ఇంతకంటే మంచి కార్యం ఇంకోటి లేదని ఆమెకు చెబుతాను “

ఇంతలో అనూప్– అంటే నాకు ,శర్లికి కామన్ ఫ్రెండ్ ఫోన్ చేసేప్పటికి విషయం అంతటితో ఆగిపోయింది. ఆగిపోలేదు, మరో రకంగా తయారయింది.

నేను అనూప్ తో మాట్లాడేటప్పుడే, కుందగౌరి తన ఫోన్ నుండి ఎవరికో డయల్ చేసి మాట్లాడసాగింది. కొద్ది సమయం క్రింద నాతో శర్లి వర్కిని పొగిడింది కదా అవే మాటల్ని ఇప్పుడు ’ ద్వితీయ పురుష ’ లో చెప్తూ ఫోన్లో చెప్పడం విన్న నాకు, ఆమెకే ఫోన్ చేసిందని అర్థమయింది. అరె… మరి నంబరెలా దొరికింది అని ఆశ్చర్యపడుతుండగానే, ఆమె చేతిలో ఉన్న చిన్న చీటీ కనిపించి, అందులో శర్లి వర్కి నంబర్ కనిపించింది. నాకూ ఇంకా ఆశ్చర్యమేసింది. కుందగౌరి ఆర్యావర్తానికి ఫోన్ చేసి శర్లి వర్కి గురించి చెప్పగానే వాళ్ళే ఆమె నంబర్ ఇచ్చారని తరువాత నాకు తెలిసింది. అంటే శర్లి ఇంతకు ముందే వాళ్లతో మాట్లాడి ఉండాలి.

శర్లి వర్కితో కుందగౌరి మాటలు ముగిసేసరికి అనూప్ తో నా సంభాషణ కూడా అయిపోయింది. అనూప్ కూడా శర్లి చెప్పిన విషయాల్నే మళ్ళీ చెప్పాడు. సాకేతరామ్ గారి క్రియాకర్మలు సక్రమంగా నెరవేరడానికి కావలసిన సహాయాన్ని అందించమని నాతో మనవి చేశాడు.

నేను ఇలాంటి క్రియా కర్మల గురించి నాకున్న సందేహాని వ్యక్తపరచినప్పుడు “ ప్రపంచం మారుతోంది బ్రో… మన దేశం మనం అనుకున్న దాని కంటే ఎక్కువ మతపిచ్చిదయింది. అందరూ తమ పురాతన సనాతన ఆచారాలకు మొదటికంటే ఎక్కువగా వేలాడడం జరుగుతోంది. ఏది తప్పు ఏది ఒప్పు అని అర్థంకావడం లేదు…” అంటే నన్ను ఒప్పిస్తూ మాట్లాడాడు. అతని మాటలు నాకు వైయక్తికంగా సరిపడకపోయినా, ఇప్పటి మన దేశ కాల పరిస్థితులకు అనుగుణంగా అనిపించింది. “ ఏది మతం, ఏది రాజకీయం అని అర్థంకాని పరిస్థితుల్లో ఉన్నాం ! అట్టర్లీ కన్ఫ్యూసింగ్ రైట్ ?! “ ఈ మాటల్ని మాత్రం తలాడిస్తూ విన్నాను.

అనూప్ వివరణ గురించిన అర్థానర్థాలను నేను ఒంటబట్టించుకుంటున్నప్పుడే — ఇటు మా అమ్మ ఇంకో విషయాన్ని కెలికిందేమో లేదా తేనెపట్టునే కదిపిందో అనిపించింది.

మా అమ్మ “ ఎవరట చనిపోయింది ? పేరేమిటట ?” అని మా ఆవిడను అడిగింది. నా ఫ్రెండ్ శర్లి వర్కి చెప్పిన నిర్గతికుడి చావు ఒక సాధారణ విషయమే అయినా, మా ఎదురుగా అదొక విస్ఫోటక సమాచారంగా పరిణమించింది. మా మనస్సుల్లోని ప్రేలుడు పదార్థామే తానన్నట్టు సతాయించింది.

“ ఎవరో సాకేతరాం అట అత్తగారూ “ అని కుందగౌరి చెప్పడమే ఆలస్యంగా, అమ్మ తనలోనే ఏవేవో లెక్కలు వేసుకుని, వెంటనే చెన్నైలోని తన ఇంకో మరదికి ఫోన్ కలిపింది.

చూస్తూ చూస్తూ ఉండగానే మా కళ్లముందు కదులుతున్న చీమ ఏనుగై మారింది. తాను నడిచిందంతా తన దారేనన్నట్టు అక్కడా ఇక్కడా నడిచింది. చివరికి మా క్రిందికే తన తొండాన్ని తెచ్చి అల్లాడించింది. నాకేకాదు, మా అమ్మకు కూడా ఏమాత్రమూ తెలియని సాకేతరాం అనే ఆయన చావు ఉన్నట్టుండి, మా ఇంటికి సంబంధించిన వార్తగా మారింది.

“ ఆస్తంతా ఆయన మీ ఫ్రెండ్ కే రాశారట కదరా ! ఇంకేం మరి ? ఈ బెంగళూర్లో ఉత్తుత్తి పుణ్యాన మూడో నాలుగో కోట్ల ఆస్తి వస్తుంటే ఇంకేం ? అదృష్టమే మరి ! ఆమె ఈ పన్లు చేయడం ఏం గొప్ప కాదులే ! నిజం చెప్పాలంటే ఈ సంస్కారాలు నువ్వు చెయ్యాల్సింది. తెలుసా ?! “ అమ్మ విలవిల్లాడింది.

ఇప్పుడైతే నేనూ కుందగౌరి ఇద్దరూ ఉన్నట్టుండి తన వరస మార్చిన అమ్మవైపే చూస్తూ ఉక్కిరిబిక్కిరి కాసాగాము.

****

(వచ్చే నెల మరొక కస్తూరి కన్నడ కథ)

COMMENTS